

[Justitsministeren]

over til den europæiske menneskerettigheds-kommission, som da foretager en nærmere undersøgelse af forholdet.

Efter konventionen kan den europæiske menneskerettighedskommission dog kun tage en sådan individuel klagesag op til realitets-behandling, hvis en række betingelser er opfyldt. En grundlæggende betingelse er således, at den indgivne klage er rettet mod en stat, der ikke blot har ratificeret konventionen, men tillige har afgivet en særlig erklæring, hvori den udtrykkeligt for sit vedkommende anerkender Kommissionens kompetence til at modtage og behandle individuelle klagesager.

Da De europæiske Fællesskaber ikke kan ratificere menneskerettighedskonventionen og derfor heller ikke kan afgive den nævnte erklæring om den europæiske menneskerettighedskommissions kompetence i klagesager, vil Kommissionen ikke være kompetent til at behandle en individuel klage, der er direkte rettet mod De europæiske Fællesskaber eller en af disses institutioner. Dette er da også klart fastslået i en afgørelse fra Kommissionen, der er optrykt i Kommissionens kendel-sessamling, Decisions and Reports vol. 13 side 231 ff.

Det må derimod anses for uafklaret, hvor langt den europæiske menneskerettigheds-kommissions kompetence rækker, hvis en indgivet individuel klage direkte er rettet mod et af konventionens medlemslande, der tillige er medlem af De europæiske Fælles-skaber, og der i en sådan klage rejses spørgs-mål om foreneligheden af en retsakt, der er truffet af en af Fællesskabernes institutioner, med den europæiske menneskerettighedskon-vention.

Det bør dog heroverfor bemærkes, at EF-Domstolen ifølge fast retspraksis anerkender de rettigheder, der indeholdes i de internationale konventioner om beskyttelse af menne-skerettighederne, som medlemsstaterne har været med til at udarbejde, eller som de senere har tiltrådt. En retsakt fra Rådet eller Kommissionen, der krænker disse grundlæg-gende rettigheder, vil derfor blive erklæret ugyldig af Domstolen. Dette er senest kommet til udtryk i Domstolens dom af 13. december 1979 i sag 44/79, Liselotte Hauer (endnu ikke offentliggjort i Domstolens sam-ling af afgørelser).

Spm. nr. 129

Til *justitsministeren* (30/10 80) af:

Niels Andersen (KF):

»Hvorfor har anklagemyndigheden ikke rejst tiltale mod den eller de personer, som gennem en bevidst blokering har bragt et transportbånd på postterminalen i Køben-havn til standsning?«

Begrundelse

Ifølge det svar, ministeren for offentlige arbejder har givet på mit spørgsmål nr. 48 vedrørende aktionerne i postterminalen i Kø-benhavn, fremgår det, at Post- og Telegraf-væsenet i to tilfælde har konstateret, at et transportbånd i postterminalen er blevet bragt til standsning gennem en bevidst bloke-ring af en fotocelle. Der er her tale om en strafbar handling, hvorfor det må undre, at der ikke fra anklagemyndighedens side er taget beslutning om rejnsning af straffesag mod den eller de personer, der har stoppet transportbåndet.

Besvarelse (7/10 80):

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Justitsministeriet har – bortset fra omtalen i pressen samt det omtalte svar fra ministe-ren for offentlige arbejder – ikke nærmere kendskab til de forhold, som omtales i spørgsmålet. Justitsministeriet kan allerede af den grund ikke tage stilling til, om der i det nævnte tilfælde foreligger nogen overtrædel-se af straffelovgivningen.

Spm. nr. 130

Til *ministeren for offentlige arbejder* (30/10 80) af:

Bolvig (RV):

»Hvad er årsagen til, at ministeriet for offentlige arbejder har undladt at meddele folketinget, at den vesttyske regering – før Danmark påbegyndte digebyggeriet ud for Tønder Marsk – har taget et forbehold for byggeri i den tyske del af Vadehavet?«

Begrundelse

Ved flere lejligheder i folketinget er det blevet oplyst, at digeaftalen med Vesttysk-land var statsretligt bindende. Ifølge Flens-